

F. t. l. om udøvelse af jordemodergerning.

til på dette punkt at opretholde en forskel mellem beregningen af lægers og jordemødres honorarer. Ligeledes kan det anføres, at tiden gennem udviklingen af den tvungne sygekasseordning er løbet fra disse graduerede honorarer.

Størstedelen af landets befolkning kommer aldrig til at betale honorarer efter denne skala, idet de omfattes af sygekasseoverenskomsterne. For trangspatieters vedkommende er sygekassehonorarerne gældende, jfr. lov om offentlig forsorg § 231, stk. 4, og nævnte bekendtgørelse af 1. november 1951.

Det findes ligeledes, at betalingsreglerne bør være ens for offentligt og ikke offentligt ansatte jordemødre, og at det — på samme måde som for lægers vedkommende — alene bør foreskrives, at der ikke må fordres mere end en rimelig betaling. Spørgsmålet om betalingens rimelighed henhører under domstolens afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse vil ikke være til hinder for, at der ved honorarets fastsættelse tages et vist hensyn til den betalingspligtiges økonomiske kår, men de meget høje honorarer, som de privat-praktiserende jordemødre hidtil har kunnet beregne sig af velhavende patienter, rammes af bestemmelsen. Det skal dog herved bemærkes, at domstolene også under den nuværende retstilstand har afvist krav på fødselshonorarer, der måtte anses for „exorbitante“.

Til § 13.

Den væsentligste ændring, som de foreslåede bestemmelser medfører i de hidtil gældende regler, er, at der altid indrømmes jordemoderen fribefordring, når hun foretager rejser til en hjemmefødende, medens de gældende regler kun udtrykkeligt hjemler en sådan ret, når rejsen strækker sig ud over 2 km fra jordemoderens bopæl og uden for den by, hvor hun er bosat.

Endvidere foreslås for andre rejsers vedkommende det hidtidige afstandskrav på 2 km ændret til 1 km, således at der på dette punkt bliver overensstemmelse med folkeforsikringslovens § 17. Endelig foreslås det for at undgå unødvendige befordringsudgifter at pålægge jordemoderen en pligt til i visse tilfælde at drage omsorg for, at hendes og den fødendes befordring til sygehus o. lign. sker i samme befordringsmiddel.

Udvalget vedrørende fødselshjælp har behandlet spørgsmålet om, hvorvidt der i forbindelse med de her foreslåede ændringer også bør ske en udvidelse af adgangen til fribefordring af jordemødre i henhold til folkeforsikringslovens § 17, og udvalget har foreslået forskellige ændringer i denne bestemmelse.

Udvalgets forslag vil blive gjort til genstand for nærmere overvejelser i det af arbejds- og socialministeriet nedsatte sygeforsikringsudvalg, der for tiden behandler spørgsmålet om en almindelig revision af fribefordringsbestemmelserne.

Til § 14.

Den foreslåede bestemmelse svarer i det væsentlige til § 3 i den nugældende jordemoderlov, dog at også udgifter til sygeplejeartikler m. v. efter nærmere bestemmelse foreslås udredet af det offentlige.

Til § 15.

Det følger formentlig af almindelige retsregler, at en jordemoder ikke uden særlig hjemmel i lovgivningen har noget erstatningskrav mod det offentlige, når der meddeles hende praksisforbud på grund af smitsom sygdom, men for at afskære tvivl om dette spørgsmål findes det dog rettest, at der som hidtil, jfr. jordemoderlovens § 4, stk. 2, og instruksens § 11, medtages udtrykkelige bestemmelser angående dette forhold.

Når den nugældende jordemoderlovs § 4, stk. 2, særligt fremhæver, at en jordemoder, der får praksisforbud som følge af barsel-feber hos den kvinde, hun har betjent, ikke har noget retskrav på det offentlige, er grunden den, at man — da forekomsten af denne sygdom kan tyde på renlighedsforsømmelse fra jordemoderens side — frygtede gennem ydelse af erstatning i disse tilfælde at sætte præmie på sådanne forsømmelser i stedet for, at barsel-feberen skulle stå som et skræmmebillede for jordemoderen. Under hensyn til den danske jordemoderstands nuværende kvalitet, er der næppe længere anledning til særligt at fremhæve barsel-feberen i denne relation.

Med hensyn til spørgsmålet om, i hvilke tilfælde jordemoderen vil have krav på erstatning fra det offentlige i anledning af praksisforbud, henvises til bestemmelserne i lov nr. 138 af 10. maj 1915 om foranstaltninger mod smitsomme sygdommes udbredelse §§ 16, 25 og 32.

Til § 16.

Disse bestemmelser, der nu findes i jordemoderlovens § 5, svarer til reglerne i forsorslovens §§ 231 og 232. Den betaling, jordemoderen har krav på i det omhandlede tilfælde, er fastsat til de beløb, der ville tilkomme hende, såfremt barselpatienten som medlem af en anerkendt sygekasse havde været berettiget til jordemoderhjælp, jfr. indenrigs- og boligministeriets bekendtgørelse af 1. november 1951.